

Nr 494

Av herr **Christenson** i Malmö, i anledning av *Kungl Maj:ts proposition, nr 59, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.*

I en vid 1952 års riksdag inom andra kammaren väckt motion, nr 5, hemställdes, att riksdagen måtte besluta sådan ändring av 32 § kommunalskattelagen jämte därtill hörande anvisningar, att resekostnads- och traktamentsersättning, som anvisats av annan än staten, måtte i likhet med vad som gäller om av staten anvisad ersättning förklaras icke skola utgöra skattepliktig intäkt.

I motionen erinrades om att gällande bestämmelser icke gör skillnad mellan det fall att resekostnads- och traktamentsersättning anvisats av staten och att motsvarande ersättning anvisats i kommunal eller enskild tjänst. I det första fallet skall ersättningen ej redovisas. Å andra sidan får ej heller avdrag göras för kostnad även om denna överstigit ersättningsbeloppet. Man presumerar alltså, att ersättningen är så avvägd, att den täcker kostnaden. Då det däremot gäller ersättning i kommunal eller enskild tjänst, skall ersättningen liksom havda kostnader alltid redovisas i självdeklarationen.

Bevillningsutskottet avstyrkte motionen och anförde som skäl mot införande av skattefrihet, att ersättningen i annan tjänst än statstjänst utginge efter varierande grunder. Denna förmodan kan vara riktig beträffande ersättningar som många enskilda företagare utbetalar, men knappast befogad då det gäller kommunal eller därmed jämförbar tjänst. Det kan även påvisas, att kostnadsersättningarna här i vissa fall är knappare tillmätta än de statliga. Det påståendet är ej heller berättigat, att kommunerna skulle vara mera rundhänta än staten.

Den olikhet i beskattning som genomförts beträffande statliga och icke statliga ersättningar har med åren väckt allt större missnöje. Denna orättvisa blir så mycket mer framträdande, om den skattskyldige råkar ut för beskattning för inbesparade levnadskostnader på en ersättning, som redan är tillmätt i det knappaste laget eller kanske rent av är lägre än den kostnadsersättning som skulle ha utgått för det fall att vederbörande varit statstjänsteman och åtnjutit skattefri ersättning. Vilket försvar bevillningsutskottet än kan prestera för bibehållande av de nuvarande bestämmelserna står det likväl fast, att ett stort antal skattskyldiga finner de

nuvarande bestämmelserna orättvisa och ägnade att försätta vissa grupper av skattskyldiga i en undantagsställning.

I direktiven för 1950 års skattelagssakkunniga har utredningsuppdragets huvudsyfte angivits vara att genomföra en genomgripande teknisk revision av skattereglerna samt att såvitt möjligt ernå enklare beskattningsregler. Då det i motionen väckta förslaget, som i år ånyo framföres, ligger i linje med det givna uppdraget och innebär en förenkling av deklarations- och taxeringsarbetet, har man väntat sig, att de sakkunniga skulle ha funnit anledning att överväga spörsmålet, vilket icke synes ha skett. Jag syftar härvid närmast på frågan om beredande av skattefrihet för ersättningar i kommunal tjänst och i sådana statliga företag, där staten på grund av sitt aktieinnehav äger bestämmanderätt. Beträffande ersättning i sådana företag gäller numera, att denna enligt avgörande i högsta instans likställts med av staten anvisad ersättning. Den är sålunda skattefri.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen i samband med behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 59 med förslag till ändring i kommunalskattelagen måtte besluta sådan ändring i samma lag, att skattefrihet medges för resekostnads- och traktementsersättning, som anvisas i kommunal tjänst eller sådant statligt eller kommunalt företag, vari staten eller kommunen ensam äger bestämmanderätt.

Stockholm den 22 februari 1955

Carl Christenson
Malmö.
